

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 26Csp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2325200664
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Naďa Pethöová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2025:2325200664.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Naďou Pethöovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát so sídlom ul. J. Kráľa 5/A, Lučenec, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31320155, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, o zaplatenie 2446,28 eur, takto

rozhodol:

- Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 500 EUR do troch dní.
- Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietla.
- Súd žalobcovi priznáva 100% náhrady trov konania.

odôvodnenie:

- Žalobou podanou súdu dňa 24.02.2025 žalobca žiadal súd, aby žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2446,28 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia.
- Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.
- Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán sporu, výsluchom žalobcu, obsahom spisu OS Galanta sp. zn. 10Csp/137/2021, ďalšími listinnými dôkaznými prostriedkami a dospel k nasledovným zisteniam skutkového a právneho stavu veci:
- Zo žaloby a písomných vyjadrení žalobcu vyplynulo, že dňa 03.06.2017 uzatvoril žalobca s predávajúcim AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu Honda Civic, VIN: D. za kúpnu cenu vo výške 6.526 Eur s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 2.479,88 Eur bude predávajúcemu uhradená pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 4.046,12 Eur mal byť predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č.: XXXXXXXXX zo dňa 03.06.2017 uzatvorenej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., právnym predchodcom žalovaného. Okresný súd Galanta právoplatným rozsudkom zo dňa 23.05.2024 sp. zn. 10Csp/137/2021-557 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.892,56 eur s prísl. určil, že zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatková. Žalobca má v súlade s § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nárok na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za viacnásobné porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Žalovaný, je povinný pri výkone svojej činnosti postupovať s odbornou starostlivosťou a v súlade so zákonom. Žalovaný tak v predmetnej veci, ani v mnohých iných veciach nepostupoval, práve naopak žalovaný konal voči žalobcovi spôsobom odporujúcim zákonu. Žalovaný ako bankový subjekt pri poskytovaní spotrebiteľských úverov paradoxne hromadne bez rizika porušuje zákon a pokiaľ mu za to nehrozí žiadna sankcia, tak samozrejme nemá

dôvod svoju prax meniť; len mizivá časť poškodených klientov sa zo svojimi nárokmi obracia na súd a orgány dozoru (NBS) nemajú právomoc na adekvátny zákrok resp. podľa nám dostupných informácií svoje kompetencie nevyužívajú naplno. Požadované finančné zadosťučinenie žalobcu je na jednej strane satisfakciou pre samotného žalobcu, ktorý bol vystavený protiprávnemu konaniu žalovaného ale súčasne je aj vyjadrením sankcie, ktorá postihuje žalovaného, ktorý závadne konal (rozsudok NS SR 6 Obo 302/2006 z 20.03.2008). Pre stanovenie kritérií výšky primeraného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo zámeru zákonodarcu a z ustálenej judikatúry, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú. Satisfakčná funkcia vyjadruje odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopusť, prípadne sa nebude dopúšťať v takej intenzite. Sankčná funkcia má súčasne dostatočne odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Pokiaľ má mať finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, treba vychádzať z toho, že primerané finančné zadosťučinenie by sa malo rovnať majetkovej ujme, ktorá bola spotrebiteľovi spôsobená. Žalovaný dodávateľ má jednoduchú možnosť sa jej plateniu do budúca vyhnúť tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi. Hoci sa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bezpochyby došlo. Žalovaný, ako to vyplýva z rozhodnutia vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 10Csp/137/2021 prijal od žalobcu plnenie, na ktoré mu nárok nevznikol. Bezdôvodné obohatenie sa žalovaného hodnotíme ako konanie odporujúce dobrým mravom. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Žalobca bol aj s ohľadom na postoj žalovaného vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 10Csp/137/2021, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Pritom je preukázané, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý žalobcovi predložil na podpis úverovú zmluvu v rozpore so zákonom a snažil sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť sumou 4.892,56 eur. Je verejne známou skutočnosťou, že žalovaný požaduje v obdobných zmluvných vzťahoch odplaty, na ktoré neexistuje platný titul a v registroch spotrebiteľských úverov je evidovaných množstvo neexistujúcich dlhov práve v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti mnohých úverových zmlúv. Žalovaný nejaví žiadnu snahu tento nezákonný stav dobrovoľne napraviť alebo mu predchádzať v existujúcich zmluvných vzťahoch a ťaží z toho, že len málo poškodených klientov spotrebiteľov sa dozvie, že boli poškodení a z tých, čo sa to dozvedia iba niekoľkí sú ochotní domáhať sa nápravy aj súdnou cestou. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, nakoľko bola právoplatne judikovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a súčasne povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie minimálne vo výške 2.446,28 eur, pričom táto čiastka zodpovedá 50% sumy 4.892,56 eur, o ktorú sa žalovaný chcel na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Finančné zadosťučinenie v celkovej výške 2.446,28 eur považujeme jednak za primerané na vyrovnanie ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, súčasne aj za určitú satisfakciu za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a aj za sankciu postihujúcu žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (nález ÚS ČR, III. ÚS 170/99). Za prvotné základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a samotná výška finančného zadosťučinenia je potom druhotná a sprevádzajúca. Žalobca má preto právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy finančného zadosťučinenia (nie zo sumy žalovanej), a priznanie plnej náhrady trov je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP) nakoľko ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku.

5. Žalovaný v rámci vyjadrenia k žalobe uviedol, že nerozporuje skutkovú okolnosť - výsledok konania vedeného pred tunajším súdom sp. zn. 10Csp/137/2021. Má však za to, že už samotný výsledok tohto konania je pre žalobcu dostatočnou satisfakciou. Čo sa týka právnej úpravy, na vec sa vzťahuje Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 108/2024, ktorý sa stal účinným od 24.4.2024, t.j. pred skončením konania OS GA, sp. zn. 10Csp/137/2021. Rešpektuje ustanovenie § 3 ods. 1 písm. g), v zmysle ktorého každý spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie od osoby, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa; pri určovaní výšky primeraného

finančného zadosťučinenia súd prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je podmienené skúmaním okolností konkrétneho prípadu. Finančné zadosťučinenie nemá v žiadnom prípade predstavovať zisk spotrebiteľa z porušenia jeho práva. A v žiadnom prípade nemá predstavovať akúsi formu verejnoprávnej sankcie za výkon podnikateľskej činnosti žalovaného. Súd nie je priestupkovým ani dohľadovým orgánom nad podnikateľskou činnosťou a jeho úlohou nie je "zlepšovať" podnikateľské prostredie v štáte". Právomocou súdu v civilnom súdnom konaní je výlučne ochrana individuálnych práv strán sporu. Čo sa týka toho, že žalovaný sa v predošlom spore bránil, je absurdné, že táto skutočnosť mu má byť na ujmu a má byť dôvodom na priznanie zadosťučinenia. V odborne zložitých otázkach v oblasti spotrebiteľského práva nie je situácia ani zďaleka taká jednoduchá, že je možné ustáliť, že dodávateľ služieb musí za každých okolností vykladať zákon takým spôsobom, akým ho nakoniec vyloží súd. Dôkazom toho sú aj diametrálne odlišné výsledky súdnych konaní v totožných veciach a to nielen medzi okresnými súdmi, ale aj medzi krajskými súdmi a senátmi Najvyššieho súdu. Nehovoriac o rozhodnutiach Ústavného súdu a Európskeho súdneho dvora. Aj vo veci tzv. doplnkového tovaru, ktorý bol predmetom konania OS GA, sp. zn. 10Csp/137/2021 existujú odlišné rozhodnutia na úrovni krajských súdov. Ďalšou okolnosťou, ktorá by mala mať vplyv na určenie výšky plnenia je to, že ten, kto mal z predaja doplnkového tovaru zisku nebol v žiadnom prípade žalovaný. Zisk z jeho predaja mal preukázateľne len predajca. Aj celú transakciu dojednal jednoznačne predajca. Žalovaný na nadobudnutie tohto tovaru len žalobcovi požičal vlastné peniaze a zmluva o úvere je bezúročné len preto, lebo súd posúdil zmluvy o doplnkovom tovare ako neplatné právne úkony. Pritom paradoxne je výsledkom konania postihnutý žalovaný a nie predajca. Žalobca pritom žiadny doplnkový tovar nikomu nikdy nevrátil, hoci tvrdí, že jeho predaj mal byť neplatným právnym úkonom. Nie bez významu je aj tá skutočnosť, že žalobca podal žalobu až po štyroch rokoch od uzavretia kúpnej zmluvy a nedomáhal sa ochrany svojho práva včas.

6. V replike žalobca doplnil argumentáciu tak, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je podmienený iba úspešným uplatnením nároku spotrebiteľa z porušenia práva alebo povinnosti. Pre vznik právneho nároku na primerané finančné zadosťučinenie právna norma § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nič ďalšie nepredpokladá. Citácia z odôvodnenia Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. z.n. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Citované ustanovenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. ... Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Právna veta z Rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 13Co/80/2016 z 20.03.2018: „Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“ Argumentácia žalovaného spochybňujúca právny základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je aj s poukazom na ustálenú judikatúru zjavne nesprávna a nespôsobilá spochybniť dôvodnosť nároku žalobcu. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.446,28 eur je uplatnený v rozsahu 50% zo získaného bezdôvodného obohatenia 4.892,56 eur na strane žalovaného. Je potrebné zdôrazniť, že primerané finančné zadosťučinenie je samostatným právnym nárokom odlišným od nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, na náhradu škody resp. od nároku na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Cieľom tohto nároku, ako už bolo vyššie uvedené, je predovšetkým odradiť dodávateľa od protiprávneho konania a podľa nášho názoru, súčasne pôsobiť preventívne na dodávateľa, aby dobrovoľne upustil resp. nepokračoval v protiprávnom konaní a napravil jeho následky bez nutnosti podania žaloby spotrebiteľom. Pokiaľ dodávateľovi nehrozí adekvátne

sankcia, dodávateľovi sa z finančného hľadiska neoplatí dodržiavať spotrebiteľské predpisy a nemôže dôjsť k naplneniu preventívnej funkcie právneho inštitútu primeraného finančného zadostučinenia. Pri posudzovaní výšky PFZ treba brať do úvahy aj nasledovné kritéria: spôsobená materiálna ujma (bezdôvodného obohatenie na strane dodávateľa vo výške 4.892,56 eur), ktorá sa premietla do zníženia rodinného rozpočtu žalobcu spotrebiteľa a tým aj do výrazného zníženia životnej úrovne jeho rodiny. Trvanie materiálnej ujmy v podobe pokračujúceho bezdôvodného obohatenia od februára 2020 do októbra 2023 – faktor znižovania disponibilných zdrojov rodiny žalobcu. K dobrovoľnému splneniu nároku žalovaným dodávateľom nedošlo ani po podaní žaloby na súd (súdny spor na OS Galanta sp.zn. 10Csp/137/2021). Stres žalobcu spotrebiteľa spojený s uplatnením nároku voči veľkej bankovej spoločnosti súdnou cestou. Na strane žalobcu existujú ďalšie skutočnosti, ktoré odôvodňujú priznanie primeraného finančného zadostučinenia v požadovanej výške: v domácnosti žil žalobca so svojou mamou a synom. Žalobca splácal zo svojho príjmu súčasne ďalšie úvery z bankových aj nebankových spoločností. Žalobca prežíval toto obdobie stresujúco, budil sa a zaspával s tým, že nevie ako uhradí záväzky, aj vzhľadom na neustále telefonáty zo strany úverových veriteľov vrátane žalovaného. Uvedené skutočnosti v spojitosti s protiprávnymi nárokmi žalovaného mali výrazný vplyv na nemajetkové ujmy, ktoré žalobca utrpel vo sfére osobnej a rodinnej. Primerané finančné zadostučinenie má mať satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň adekvátny výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa. Na možné porovnanie poukázal § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa: Za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur, ak odsek 6 neustanovuje inak. Súčasne poukázal na § 50 ods. 1 zákona o bankách: Ak Národná banka Slovenska zistí nedostatky v činnosti banky alebo pobočky zahraničnej banky, spočívajúce v nedodržiavaní podmienok určených v bankovom povolení alebo v rozhodnutí o predchádzajúcom súhlase, podmienok alebo povinností vyplývajúcich z iných rozhodnutí Národnej banky Slovenska uložených banke alebo pobočke zahraničnej banky, v nedodržiavaní podmienok podľa § 7 ods. 2, 4 a 6, § 8 ods. 2, 4 a 6 alebo v nedodržiavaní alebo v obchádzaní iných ustanovení tohto zákona, právne záväzných aktov Európskej únie, ktoré sa vzťahujú na výkon bankových činností, osobitných zákonov 46) alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na výkon bankových činností, môže Národná banka Slovenska podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov písm. d) uložiť pokutu banke alebo pobočke zahraničnej banky od 3 300 eur do 332 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku do výšky 10% celkového čistého ročného obratu za predchádzajúci kalendárny rok vrátane hrubého príjmu pozostávajúceho z výnosov z úrokov a podobných výnosov, kladných výnosov z akcií a iných cenných papierov s pohyblivým výnosom alebo pevným výnosom a výnosom z provízií alebo poplatkov podľa osobitného predpisu; 48aaaa) ak je banka dcérskou spoločnosťou za základ celkového ročného obratu v predchádzajúcom kalendárnom roku sa použije hrubý príjem z konsolidovanej závierky materskej spoločnosti. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný sa môže nárokom na finančné zadostučinenie poškodených spotrebiteľov jednoducho vyhnúť, stačí, keď bude podnikat' v súlade s právnymi predpismi! Citácia z Rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/125/2019 z 27.02.2020 (bod 9.): „Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať primerané finančné zadostučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadostučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu napr. až do vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená.“ Citácia z Rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17CoCsp/30/2021 z 13.04.2022 bod 9.: Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že je daný základ pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia žalobcovi od žalovaného. V zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016). Uvedené ustanovenie žiadnu inú

podmienku neustanovuje, pričom sa nevyžaduje ani len privodenie ujmy spotrebiteľovi. Pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia potrebné vziať do úvahy aký môže mať konkrétna suma dopad na samotného žalovaného t.j. do akej miery to môže ovplyvniť jeho ekonomické správanie a do budúcnosti zlepšiť jeho disciplínu pri dodržiavaní spotrebiteľských práv. Inak povedané aká sankcia by mohla byť pre žalovaného primeraná a odrádzajúca, aby sa mu neoplatilo porušovať spotrebiteľské predpisy. Podľa verejne dostupných údajov v roku 2023 boli celkové výnosy žalovaného v sume 1 076 617 000 eur a zisk v sume 264 194 000 eur. Podľa hospodárskej situácie žalovaného možno bez pochyb usudzovať, že požadovaná výška finančného zadosťučinenia nemôže žalovaného v jeho ekonomickej činnosti nijako ohroziť. Pritom je potrebné zohľadniť, že prípad žalobcu je pomerne ojedinelým až exemplárnym v tom, že sa dostal pred súd a bol právoplatne súdom aj rozhodnutý. Väčšina poškodených spotrebiteľov sa v obdobných situáciách aktívne nebráni a pasívne vyhovie nezákonným nárokom veriteľa akým je aj žalovaný, či už z nevedomosti alebo zo strachu, a preto sa pred súd väčšina obdobných vecí ani nedostane. Je všeobecne známou skutočnosťou, že obdobných spotrebiteľských úverov uzatvára žalovaný tisíce a tieto zmluvy sú pripravené formulárovo a obsahujú teda totožné resp. obdobné zmluvné podmienky. Pokiaľ v predmetnej veci došlo k porušeniu spotrebiteľských predpisov žalovaným, potom logicky došlo k porušeniu povinnosti aj vo všetkých obdobných zmluvných vzťahoch žalovaného v danom období. Žalovanému sa oplatí riskovať súdny spor pokiaľ by to bolo tak, že nebude povinný poškodeným spotrebiteľom vrátiť nič okrem bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom a popritom nahradiť iba symbolickú, bagateľnú sumu finančného zadosťučinenia. Priznanie požadovaného finančného zadosťučinenia žalobcovi sa javí byť preto primerané aj s ohľadom na majetkové postavenie žalovaného, ktorý je známy ak druhá najväčšia banka na Slovensku.

7. Z obsahu dupliky vyplynulo, že v prvom rade je potrebné zdôrazniť, že účelom finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap, ktoré spotrebiteľovi vznikli uplatňovaním nezákonných nárokov, alebo jeho vystavením bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, prípadne bezdôvodným sankcionovaním, znevýhodňovaním, či diskriminovaním. Výška, resp. celkový nárok spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je výlučne v rukách súdu. Ten by mal pri jej priznaní, zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Mal by napríklad vziať do úvahy intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a šírku ohlasu vzniknutej ujmy na strane spotrebiteľa, jeho uplatnenie v spoločnosti a pod. Žalovaný týmto zdôrazňuje, že podstatným nie je iba skutočnosť, že k porušeniu práva alebo povinnosti ustanovenej zákon došlo (čo sa v danom prípade nestalo, resp. táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho z predložených dôkazov), ale aj skutočnosť aký vplyv malo toto porušenie na správanie a celkové fungovanie „poškodeného“. Žalobca vo svojom vyjadrení uvádza dôvody, ktoré podľa jeho názoru odôvodňujú uplatnený nárok, a medzi ktoré zaradil napríklad svoje rodinné pomery, či splátky iných úverov bankovým, ako aj nebankovým subjektom. Už len z uvedeného je zrejmý úmysel žalobcu, a to jeho snaha maximalizovať svoj úžitok a príjem prispôsobovaním si výkladu zákonného ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, ktoré však jednoznačne nemalo slúžiť bezdôvodnému obohacovaniu sa spotrebiteľov, a tým prispieť k zlepšeniu ich finančnej situácie, do ktorej sa sami dostali. Jeho zmysel by mal spočívať v poskytnutí satisfakcie v prípadoch, kedy došlo k závažnému porušeniu práv alebo povinností spotrebiteľov, čo sa v danom prípade nestalo. Zo strany žalobcu, ako aj mnohých iných spotrebiteľov však dochádza k zneužívaniu tohto inštitútu v snahe privodiť si neoprávnený a bezdôvodný prospech na úkor nepochybne ekonomicky silnejšieho subjektu, akým je žalovaný, či iný dodávateľ na území Slovenskej republiky. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však v žiadnom prípade nemá slúžiť na finančné obohatenie sa konkrétneho subjektu, ako sa to javí v tomto prípade. Zároveň žalobca vo svojom vyjadrení poukazuje na ekonomické postavenie žalovaného, čo podľa jeho názoru odôvodňuje výšku požadovaného finančného zadosťučinenia. Výška primeraného finančného zadosťučinenia sa však v žiadnom prípade nemôže odvíjať od ekonomického postavenia dodávateľa. Pokiaľ by sme postupovali podľa názoru žalobcu, spotrebiteľa, ktorí si uplatnia nárok na vydanie finančného zadosťučinenia u ekonomicky slabšieho subjektu, by aj pri intenzívnejšom a závažnejšom zásahu mali nárok na priznanie nižšej sumy, ako spotrebiteľa, ktorých práva boli síce porušené v minimálnej miere, avšak svoj nárok by si uplatnili u ekonomicky silnejšieho a stabilnejšieho subjektu. Takýto názor je v rozpore so základnou logikou a voči jednotlivým spotrebiteľom by vytváral neodôvodnené rozdiely. Žalobca sa v predchádzajúcom konaní domohol vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, v nadväznosti na čo mu boli zo strany žalovaného vrátené všetky finančné prostriedky poskytnuté nad istinu úveru. Žalovaný je toho názoru, že v danom prípade je dostatočnou satisfakciou pre žalobcu už len to, že mu žalovaný vrátil sumu uhradenú nad rámec istiny. Žalovaný teda poskytol žalobcovi finančné prostriedky vo výške 5.746,12,- € bez

akejkolvek odplaty. Je potrebné zdôrazniť, že účelom finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, či diskriminovaný. Obdobne tak vo vzťahu k danému nároku nejde o paušalizovaný nárok na náhradu škody, či už majetkovej alebo osobnostnej povahy. Vzhľadom k uvedenému považuje žalovaný výšku uplatneného nároku za neprimeranú a neodôvodnenú. Podľa rozsudku KS Prešov, sp. zn. 8CoCsp/13/2021: „K obdobnému záveru smeruje aj najnovšia judikatúra tak Okresného ako aj Krajského súdu v Prešove, ktorá sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia, prípadne vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 eur.“ Zároveň žalovaný poukazuje na skutočnú funkciu civilného sporového konania v spravodlivom súdnom konaní, v ktorom sa má ochrana poskytovať primeraným spôsobom. „Jeho účelom je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným skutočným subjektívnym hmotným právum a právom chráneným zájmom. V súlade s týmto vymezením účelu civilného procesu nejsou situácie, na než Ústavní soud již v minulosti upozorňoval, kdy se civilní řízení vede nikoliv kvůli věci samé, ale kvůli částce, která může být priznám na náhrade nákladů řízení [nález ze dne 14. 9. 2011 sp. zn. I. ÚS 3698/10 (N 160/62 SbNU 395)]. Nelze připustit, aby civilní soudní řízení bylo odtrženo od jeho skutečného společenského poslání a aby se místo poskytování ochrany stalo výlučně nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodneného zisku na úkor protistrany. I pro náklady řízení tedy platí obecná myšlenka, kterou zdejší soud vyslovil již v nálezu ze dne 20. 6. 2011 sp. zn. I. ÚS 329/08 (N 118/61 SbNU 717): "Jednotlivé instituty občanského soudního rádu a jiných procesních predpisů je proto nutno upravit a úpravu interpretovat a aplikovat tak, aby - při zachování ostatních základních principů a východisek civilního procesu - odpovídaly takto vymezené ochranné funkci civilního právoprosného. Nebude-li civilní proces ochrannou funkci plnit, ztrácí tím jeho existence jakékoli společenské opodstatnění. ... (32.) Ústavní soud považuje rovněž za důležité vyjádřit se k námitce (stežovatelky) vytýkající soudům podporu porušování práva v bagatelních vecích bez jakýchkoliv citelnejších následků. K tomu je nutno v prvé rade zdůraznit, že v každém řízení - tedy i v řízeních bagatelní povahy - musí být zaručeno právo na spravodlivý proces všem účastníkům. Ani procesní strane, která je z hmotneprávního hlediska v právu, nelze proto tolerovat, zneužívá-li své subjektívni procesní právo, nadto k újme protistrany. Nelze souhlasit ani s poukazem stežovatelky na absenci "citelnejších následků". Jedním z ústavních principů, na nichž je každý právní stát vybudován, je princip právní jistoty. Tento princip má radu rozmanitých aspektů; pro oblast sankcionování protiprávního jednání z nej vyplývá, že každý, kdo se takového jednání dopustil, se může spoléhat na to, že takové jednání bude postiženo sankcí, ovšem sankcí, kterou zákon za toto protiprávní jednání predpokládá, a nikoliv sankcí zákonem nepredvídanou (viz Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 205). Nestačí ovšem, že sankci predpokládá zákon; sankce totiž musí být přiměřená protiprávnímu jednání, které jí má být postiženo. Neúmerné zvyšování sankcí četnost protiprávního jednání nejen nesnižuje, ale naopak s sebou může nést další negativní důsledky (Op. cit., s. 36-37)" (z nálezu Ústavného soudu ČR z 25.7.2012 sp. zn. I.ÚS 988/12, v ktorom bol členom senátu prof. Holländer). Na základe uvedeného má žalovaný za to, že žalobcovi nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikol, a tento iba využíva svoje postavenie spotrebiteľa na získanie ničím neodôvodneného prospechu.

8. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že dôvodnosť nároku odvodzuje od argumentov, ktoré už uviedol v písomnej forme, t.j. konaním žalovaného vynucujúceho si plnenia, na ktoré nemal právny nárok, a to najmä v podobe opakovaných telefonických kontaktov, ktorých časové zaradenie uviesť nevedel, avšak volali aj dva razy za deň, predpokladal, že volajúcim bol žalovaný alebo niekto ním poverený, v dôsledku ktorých telefonátov sa dostával do nervového vypätia, a to napriek tomu, že na požadované platby, ako rozhodol súd, ani nemal nárok. Vo vzťahu k výške ním žiadaného finančného zadosťučinenia uviedol, že plnenie v podobe polovice bezdôvodného obohatenia prijatého od neho žalovaným predstavuje primerané zadosťučinenie, mohol žiadať aj viac.

9. V rámci záverečnej reči žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu zhrnul, že naďalej zotrváva na tom, že skutková otázka sporu vedeného na tomto súde pod sp. zn. 10Csp/137/2021 je nesporná, avšak za kľúčové považuje, že tento výsledok tohto konania už predstavuje reálnu a dostatočnú satisfakciu. Žalovaný preto považuje ďalšie priznanie finančného zadosťučinenia za neprimerané a právne nedôvodné. Síce spotrebiteľ v zmysle zákona má právo na primerané finančné zadosťučinenie, avšak súd by mal pri rozhodovaní prihliadať najmä na povahu závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia. Všetky tieto aspekty sa musia zhodnocovať v konkrétnych okolnostiach

prípade. Žalovaný považuje za rozhodujúce, že žalobca už dosiahol svoju plnú satisfakciu, ktorá môže postačovať ako náprava a zároveň nepredložil v rámci tohto konania žiaden relevantný dôkaz, okrem svojich tvrdení o dodatočnej ujme a preukázanej výške danej ujmy. V konaní nebola preukázaná morálna majetková alebo zdravotná ujma, v zmysle ktorej si uplatňuje žalobca toto finančné zadosťučinenie. Podľa názoru žalovaného nie je dôvodné, správne ani v súlade s princípom spravodlivosti priznať primerané finančné zadosťučinenie v prípadoch, keď nie je preukázaná reálna ujma na strane žalobcu a zároveň absentuje dôkaz o obohatení alebo zavinenom konaní žalovaného. Takáto formulácia názoru žalovaného je v súlade so zásadami proporcionality výkonu práva a povinností subjektov právnych vzťahov a výkon práva nesmie byť uplatňovaný do takej miery disproportčne aj v prípade keď je strana sporu spotrebiteľom, že už pri podaní žaloby nemusí žalobca v rámci princípu kontradiktórnosti konania nič reálne preukazovať. Zásady civilnej povahy konania, ktorá nemá slúžiť na represiu, ale na nápravu individuálnych právnych vzťahov. Absentuje zavinenie alebo zisk na strane žalovaného a dostatočná satisfakcia bola učinená v rozhodnutí, ktoré som uviedol na úvod záverečnej reči.

10. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

16. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 03.06.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 120174235, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobcu stala predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn.: 10Csp/137/2021 o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v Zmluve absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. d/ a g/ ZSÚ. V dôsledku uvedeného súd aplikáciou ustanovenia § 11 ZSU určil Zmluvu, resp. úver z nej vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 4892,56 eur s príslušenstvom v podobe úroku z omeškania vo výške 5,00% ročne z dlžnej sumy od 29.10.2021 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 2738,64 eur od 06.12.2023 do zaplatenia. Uvedené rozhodnutie bolo napadnuté riadnym opravným prostriedkom v rámci odvolacieho konania, ktoré odvolanie však žalovaný následne vzal späť, v dôsledku čoho odvolací súd uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoCsp/27/2024-617 zo dňa 30.10.2024 odvolacie konanie zastavil, rozsudok súdu prvej inštancie tak nadobudol právoplatnosť dňom 13.11.2024.

17. Z obsahu vyššie označených rozhodnutí mal súd za preukázané, že žalovaný porušil práva žalobcu a zároveň, že žalobca bol úspešný v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby je teda daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Uvedené konštatovanie bolo opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR.(napr. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rovnako aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Rozhodnutia súdov ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyrovnávacej sily, nerovnomernosti znalosti ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13 EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu, alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim, alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. ZSÚ, ale i ďalšia právna úprava zavedená do právneho poriadku SR za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom, na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa, zakotvila pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľská zmluva) spĺňať, a ktorú právnu úpravu žalovaný nerešpektoval a porušil práva žalobcu.

18. Niet dôvodu oponovať argumentácii žalobcu, že zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný.

19. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žalobcovi reálne (ak by ostal pasívny v bránení svojich majetkových práv) hrozila a i vznikla ujma rovnajúca sa výške bezdôvodného obohatenia vo výške celkovej výške 4892,56 eur . Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je súd toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 500 EUR. Priznaná výška primeraného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným, má súd za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na to, že: žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval zjavne v rozpore so zákonom; žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ – žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite; zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu; žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o mimosúdne riešenie nesporného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom zabrániť súdnemu sporu. Žalovaný však ostal pasívny. NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napríklad rozhodnutia NS SR z dňa 18.02.2015, sp. zn. 6ECdo 147/2014, NS SR z dňa 19.09.2013, sp. zn. 1MCdo/9/2012, NS SR z dňa 16.01.2013 sp.zn.6MCdo/9/2012 a mnohé ďalšie). Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má súd za to, že suma

vo výške 500 EUR splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil.

20. Výšku finančného zadosťučinenia žalobou požadovanou žalobcom rovnajúcu sa polovici sumy právoplatne mu priznaného bezdôvodného obohatenia (2446,28 eur) súd v kontexte podstatných skutkových tvrdení žalobcu nevyhodnotil ako primeranú; žalobca výšku zadosťučinenia odôvodnil pomerne všeobecne, polovicu sumy bezdôvodného obohatenia považoval za adekvátnu ujmu, zdôraznil žalovaným účinne nepopreté tvrdenie o kontaktovaní žalobcu žalovaným za účelom vynútenia si plnenia od žalobcu, na ktoré plnenie nemal právny dôvod, a to opakovane aj dvakrát v priebehu dňa, čo žalobcu uviedlo do stresu. Vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov v rozhodujúcom období, kedy sa v skutkovo a právne obdobných veciach ustálila výška primeraného finančného zadosťučinenia v rozpätí 300 až 1000 eur pri zohľadnení špecifik každého prípadu, sumu zadosťučinenia vo výške 500 eur podľa názoru súdu plne zodpovedá preukázaným skutkovým okolnostiam daného sporu.

21. V súlade s výkladom jednej z najvyšších súdnych inšancií (rozsudok Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017), bolo povinnosťou žalobcu spotrebiteľa domáhajúceho sa primeraného zadosťučinenia od porušiteľa preukázať, že si ako spotrebiteľ, na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č.129/2010 Z.z. , na čo bolo i v žalobe poukázané). Ako NS SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia. Žalobca dôkazom (rozsudok sp. zn. 10 Csp/137/2021-557 Okresného súdu Galanta) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnava č.k. 24CoCsp/27/2024-617) preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšky polovicu označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Žalobca rovnako v žalobe označil, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného – konkrétne uviedol, že žalovaný pripravil formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, že v zmluvách absentovali obligatórne náležitosti v zmysle platnej právnej úpravy v čase, keď došlo k uzatvoreniu Zmlúv (čo vyplýva z obsahu pripojených rozhodnutí). Jednoznačne teda došlo zo strany žalovaného k porušeniu spotrebiteľských práv žalobcu, čo je preukázané právoplatným rozhodnutím, v obsahu ktorého bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie získané na jeho úkor. Argumentácia žalovaného spočívajúca najmä v tvrdení, že vydaním judikovaného bezdôvodného obohatenia žalobcovi bola nezákonnosť konania žalovaného (vyslovenie ktorej nezákonnosti bolo vecou súdu) čo do následkov odstránená, v dôsledku čoho je akékoľvek finančné plnenie nad rámec vydaného bezdôvodného obohatenia irelevantné, podľa názoru súdu neobstojí, nakoľko by išlo o rozpor najmä so sankčnou úlohou inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia vo vzťahu k žalovanému. Ekonomický profit žalovaného ako podnikateľa, na existenciu ktorého poukazoval žalobca nepredstavuje kvalifikačné kritérium dôvodnosti a výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

22. Z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 jasne vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Bolo preukázané, že žalovaný žiadal od žalobcu zaplatiť nároky z neplatných zmluvných podmienok, čím poškodzoval záujmy žalobcu a jeho spotrebiteľské práva a preto by bolo primerané, logické a spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hroziacej spotrebiteľovi. Samotná existencia hrozby potenciálnej ujmy, teda okolnosť, že ujma vzniknúť mohla (nie je relevantné, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie) by mala podľa názoru súdu i rozhodovacej praxe predstavovať bazálne právne východisko a je jedným z právnych predpokladov pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie.

23. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, kde žalobca ako plne úspešná strana vo vzťahu k dôvodnosti nároku má právo na 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia. Posúdenie miery procesnej úspešnosti sa nevzťahuje na konkrétnu výšku priznaného finančného zadostučinenia, nakoľko rozhodnutie o výške inak dôvodného primeraného finančného zadostučinenia zákon ponechal plne na úvahe súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie žalovaný, a to do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave písomne.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.